

ŠARLOT RIKSON

Izgubljena
LJUBAV

Prevela
Tatjana Milosavljević

■ Laguna ■

Naslov originala

Charlotte Rixon

THE ONE THAT GOT AWAY

Copyright © Charlotte Rixon, 2023

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za sve koji su se ikada osvrnuli i
upitali: „Šta bi bilo da je...?“*

„Drago mi je što se od groznice prve ljubavi ne može dvaput oboleti. Jer šta god govorili pesnici, ona je i groznica i teret. Nisu hrabri – ti dani kada imamo dvadeset jednu godinu. Puni su sitnih kukavičluka i malih neosnovanih strahova, i tako lako budemo povređeni, tako brzo ranjeni, oboreni prvom zajedljivom rečju.“

Dafne di Morije, *Rebeka*

April 2022.

16.57

Dan je bio topliji no što je iko mogao pomisliti za april i pre-
znojavao se, ali ne samo od vrućine.

Ranac, tako brižljivo spakovan pre svega nekoliko sati, lepio
mu se za leđa. Obazrivo se probijao kroz gomilu što se gurala
oko njega dok je koračao prema stadionu. Tako mnogo puta je
već bio tu, poznavao je ovo mesto kao sopstvenu kuću.

Danas se pretvarao da je bolestan i propustio je utakmicu,
prvi put posle ko zna koliko godina.

Upravo su kuljali napolje, roj mrava u prugastim crveno-be-
lim prslucima, oraspoloženi neočekivanom pobedom; 3 : 2
na domaćem terenu protiv dostojnog rivala. Vazduh je bio
naelektrisan od kolektivne euforije.

To je bolest. Epidemija. Od koje će ubrzo biti izlečeni.

Lice mu je bilo zajapureno od napora, od težine ranca, od
nemog odbrojanja u glavi.

Još samo malo. Sekundi, doslovno sekundi pre no što se
sve završi.

Srce mu je čekicalo u grudima; shvatio je da sve vreme
zadržava dah. Ruka mu polete prema čelu, kao da bi da ga
smiri, i more ljudi – mahom muškaraca, mahom s najmanje tri

popijena piva – koje je nadiralo prema njemu poput crveno-belih pčela radilica poče da treperi i sliva se u jedno. Homogeni ljudi, gotovo nerazlučivi jedni od drugih: pedeset dve hiljade njih. Bilo je nemoguće doživeti ih drugačije nego kao jednu masu, pokretnu celinu. Nije bilo ama baš ničega individualnog u vezi s njima.

Kolateralna šteta.

Ali onda se jedno izdvoji; curica, ne starija od šest godina, sedela je na očevim ramenima i mahala šalom. Kose očesljane u kikice. Sa osmehom od uva do uva.

To je bilo gotovo previše. On šumno uvuče vazduh u pluća, skrete pogled, obori glavu, nastavi da hoda. Krupnijim koracima, da odmakne što dalje od one devojčice.

Nije smeo da razmišlja o njima kao o jedinkama.

Do stadiona je sada preostalo još samo nekoliko koraka. Bezbednjaci na ulazima starali su se da svi neometano izađu. Ovo je bila strana gde budže dolaze posle utakmice. Znao je da su već unutra, da slave.

Sve je tako brižljivo isplanirao.

Potraži prstima detonator. Kratko se pomoli, nikome posebno, da je sve uradio kako treba.

I onda: još jedna pauza.

Zagledao je slobodnu ruku okrećući je i diveći se svojoj koži. Linijama izukrštanim na dlanu. Plavozelenim šarama vena.

Neko ga u prolazu zakači po ramenu. Sad se već nalazio kod ulaza. Najbliže što je mogao da priđe.

Vreme je došlo.

Na kraju krajeva, nije bilo ništa teže nego pustiti uzicu balona. On pritisnu dugme i onda ga više nije bilo.

prvi deo

April 2022.

17.02

Klara

Žena pored nje u ženskom toaletu zbunjeno je zagledala niz umivaonika.

„Rade na senzor“, s osmehom će Klara. „Samo mahneš rukama, evo ovako.“

Zatim mahnu sopstvenim dlanom levo-desno ispod slavine, sve dok voda nije potekla. Iz nekog razloga bila je prevruća – oduvek je bila takva – ali nije postojao način da se temperatura podesi.

„Hvala ti“, odvrati žena. „A sapun?“

Klara pokaza ka donjem kraju zida s ogledalima ispred njih.

„Tu ispod“, reče joj. „Takođe automatizovano. A tu su i papirni ubrusi. Oni *nisu* automatizovani.“

Žena joj ponovo uputi osmeh. Izgledala joj je poznato, ali Klara nije mogla da se seti zbog čega.

„Prvi dan?“, upita Klara. Sad je već više od petnaest minuta odsustvovala iz kancelarije, ali ko ga šiša. Subota posle podne. Spor dan što se tiče vesti.

„Ja sam honorarac“, na to će žena pružajući joj ruku. „Ali ovde sam na određeno, kao zamena za vreme praznika. Drago mi je što smo se upoznale. Nataša.“

„Klara“, odvrati Klara rukujući se s njom. „Ja sam...“

Usledila je pauza, samo na delić sekunde, kada se priseti kako više nije urednica društvenih medija. Ne otkako je prešla na pola radnog vremena, kako bi se usredsredila na svoj roman pošto je potpisala ugovor s jednom književnom agencijom.

„Radim istraživanje i analizu čitalačkog tela.“

„Jao, divno“, reče Nataša. „Mora da je zanimljivo.“

Ni najmanje, dosadno je do bola, pomisli Klara, ali ne izgovori naglas, već samo suzi pogled zagledajući ovu Natašu, njene duboke smeđe oči i urednu, doteranu pojavu. Negde ju je već videla, ali gde? Klara se upita koliko joj je godina. Bilo je nemoguće odrediti.

„Mnogo ti je lep taj prsten“, reče Nataša i Klara shvati kako je pustila da se ćutanje predugo otegne.

„O“, izusti primakavši ruku malo bliže grudima. Krupan ljubičasti safir zasvetluca pod mekom rasvetom u toaletu. „Hvala. Da budem iskrena, oduvek sam smatrala da je malčice velik. Moj muž je juvelir.“

„Čudesan je“, reče Nataša prišavši korak bliže i zagledavši se naniže. „Dizajn je tako nesvakidašnji.“

Klara uvidavno ispruži ruku, pomerajući je ovako i onako kako bi Nataša mogla da osmotri prsten iz različitih uglova. Dosad je to već dobro uvežbala. Prsten je bio prekrasan, ali je kamen bio glomazan i težak naspram njenih mršavih, nesavršenih prstiju, i svakog jutra kada ga stavi na ruku, u misli bi joj došla fraza koju nikako nije uspevala da otera sebi iz glave: „Ne nosiš ti njega, nego on tebe.“

„Koliko karata?“

Klara raširi oči. Pomalo drsko od nje. Pogleda u Natašine ruke, ali na njima nije bilo ničega sem zlatnog pečatnog prstena na palcu.

„Četiri“, odvrati, sada se već osećajući neprijatno. „Ali safiri su teži od dijamanta, tako da nije tako impresivno kao što zvuči.“

„Veličanstven je“, na to će Nataša. „Mora da te muž mnogo voli.“

„Za mesec dana biće deset godina kako smo u braku“, dodade Klara tek onako. Deset godina kako joj ovaj prsten pritiska prst. Nijedno od njih nije ništa planiralo. Ovih dana se činilo kao da žive svako za sebe.

„O bože, pretpostavljam da ćeš dobiti lepu jubilarnu burmu da ide uz njega.“

„Možda.“

„Prošle godine sam se razvela“, reče Nataša, pa pogleda u sopstvenu голу levu ruku. „Ponekad pomislim kako mi prsten nedostaje više od mog bivšeg.“

Smeh koji je usledio zvučao je usiljeno. I gotovo poput jecaja.

Klara nije želela da joj kaže istinu; da smatra kako je verički prsten patrijarhalna relikvija i kako ga ne bi ni nosila da nije Tomovog posla.

„Možeš i sama sebi da kupiš prsten“, reče joj umesto toga.

„Ne takav. Ne sa platom lektora na određeno vreme.“

Klara klimnu glavom, uputivši joj saosećajan osmeh. Iz toaleta su izašle zajedno, idući ukorak.

Klara je već skoro dvadeset godina radila za ove novine, ali još se nije bila navikla na bleštavu poslovnu zgradu u kojoj se redakcija sada nalazila.

Pošto su novine prošle godine prešle u vlasništvo jedne od najvećih medijskih kompanija u Ujedinjenom Kraljevstvu, preselili su se na sedmi sprat visoke, vitke staklene kule. Bilo je otprilike kao da radiš na vrlo akustičnom aerodromu – sve sa bezbednjacima na ulazu, koji ti pretražuju torbu da provere da ne nosiš bombu, i sa restoranom na desetom spratu, s terasom većom od njene kuće, s koje se pružao pogled na grad.

„Stolovi namenjeni radnicima na određeno vreme su tamo preko“, s osmehom će Klara Nataši, koja beše zastala pored niza stolova među kojima se nalazio i Klarin, kao da je zaboravila gde bi trebalo da sedi.

Na drugom kraju prostorije vladalo je nekakvo uzbuđenje. Nekoliko reportera tiskalo se ispred velikog ekrana.

„Isuse Hriste!“, zapanjeno će jedan od njih.

Klara se namršti.

„A, da. Znam“, reče Nataša. „Hvala. Drago mi je što smo se upoznale. Možda će ti zvučati čudno, ali ako imaš volje, možemo jednog dana da ručamo zajedno – tu sam mesec dana. I nikog ne poznajem. Ovo je prvi put da radim za neke novine.“

„Stvarno?“

„Da, dosad sam uvek radila za časopise. Nedeljne, razume se. Ali ipak. Cela ova atmosfera u redakciji vesti...“ Nataša baci pogled na metež na drugom kraju kancelarije. „Prilično je zastrašujuća.“

Svi ti muškarci, pomisli Klara. O tome zapravo govori.

„Izvoli“, reče Klara načrčkavši na ceduljici svoje ime i lokal. „Radim samo pola radnog vremena, ali tu sam utorkom, četvrtkom, petkom i subotom. Zvrncni me slobodno.“

Nataša stisnu ceduljicu u šaku.

„Hoću, hvala.“

Klara sede za svoj sto i tapnu razmak na tastaturi. Ekran zasvetle i ona poslušno ukuca svoju šifru.

Namrštila se kad se pred njom pojavila tabela; priče iz života za ovu nedelju, koje je valjalo rasporediti po svim njihovim platformama. Prizeman posao. Ispod njenog nivoa.

Ali nema veze. Ili barem ne bi imalo da je slobodnim danima zaista radila na svom romanu, kao što bi trebalo.

Zapilji se u tabelu, veb-adrese joj se zamutiše pred očima.

Zatim pređe na svoj nalog na *Tviteru*. Za naloge koji pripadaju novinama koristila je njihovu organizacijsku platformu, ali za svoj lični nalog više je volela verziju za internet pretraživač.

Kao i uvek, pogled joj pade na traku sa trendovima na desnoj strani ekrana. Reči su bile poput vatrometa.

Bomba

Eksplozija

Vintidž park

Ona kliknu na poslednji haštag, zureći u ekran dok se osvežavao. Navreše joj uspomene.

Tako mnogo uspomena.

Prvi se učitao mutan video-snimak. Ljudi koji vrište, trče u pravcu osobe koja snima.

„Jebote, ovo je strašno!“, čula se osoba koja je držala kameru.

Isključila je video, vratila se jednim klikom na haštag, pregledala tvitove.

Blagi bože, maločas je nešto eksplodiralo ispred Vintidž parka. Kunem se.

Narode, klonite se Vintidž parka. U toku je neko gadno sranje.

Mislim da je nekoliko ulica od mene upravo eksplodirala bomba. Ne šalim se. Cela zgrada se zatresla. Utronjali smo se.

Neko je upravo razneo fudbalski stadion! Jebem ti sunce!

Klara pogleda prema izveštačima. Telefoni su im već bili u rukama, jedan je u taj mah dohvatio jaknu i uputio se prema vratima.

Ona kliknu na drugi video, ali dugo se baferovao i zurila je u mali beli krug što joj se okretao pred očima.

Vintidž park. Subotnje poslepodne.

Možda su ove nedelje igrali u gostima. Možda je stadion bio prazan.

Ruke su joj se tresle dok je guglala raspored utakmica. A onda ugleda, crno na belom. *Njukasl siti* protiv *Noriča*. Domaći teren. Sve ju je to nekada davno naučio. Tim čije se ime navodi prvo jeste onaj koji igra na domaćem terenu.

Što je značilo da je on bio tamo.

Dabome da je bio tamo. Od avgusta do maja, svake subote posle podne za sve vreme njihove veze. Bez izuzetka.

Bio je tamo kada je bomba eksplodirala, ali gde je sad?